

MUSTARASTAAN LASTENLIKKANA

LUONTO- KOKEMUKSIA

Merja Elisabeth on luontokuvaukseen hurahtanut toimittaja, joka viettää vapaa-aikansa mieluiten metsissä.

TEKSTI JA KUVAT: MERJA ELISABETH

Kesä on jo vaihtumassa syksyyn. Kuljen Mäntsälän syrjäisessä metsässä, varhaisen aamun tunteina. Lintujen laulua ei kuulu lainkaan, sillä ne vaihtavat sulkapukuaan ja pitävät matalaa profiilia.

- Ei täällä ole lintuja ollenkaan, huokaisen mielessäni, mutta keskeytän ajatukseni. Lisääntymisajan jälkeen lintuja täytyy olla enemmän kuin keväällä. Ne eivät vain pidä itsestään meteliä.

Kaiken hiljaisuuden keskellä, ihan varoittamatta, koko metsän valtaa voimakasääninen lintujen kuorolaulu. Onhan täällä lintuja!

Varoitusäänten syy selviää nopeasti. Viirupöllö on tullut hakemaan aamiaista. Samassa huomaan levottoman mustarastaan, jonka suussa on annos hämähäkkejä ja puolukoita. Sen myöhäinen pesintä on vielä käynnissä. Pesä on vieressäni sijaitsevan, matalan laavun katolla. Jos minä näen pesän, varmasti pöllökin on sen huomannut.

Poikaset säästyvät, mutta mustarastapariskunnasta koiras päätyy pöllön aamiaiseksi. Olen pöllön puolesta tyytyväinen, mutta surku tulee rastaan kohtaloa. Naaras jää yksinhuoltajaksi. Pöllön mentyä rastas menee pesälleen ja levittää siipensä kolmen poikasensa päälle niin, että vain niiden nokat näkyvät siipisulkien välistä. Sen suojelunhalu liikuttaa minua. Sen ääntely kuulostaa jonkinlaiselta nyyhkimiseltä.

Mustarastaan pesäpaikan valintaan on saattanut vaikuttaa ihmisen läheisyys, sillä kesän aikana laavulla on käynyt runsaasti makkaranpaistajia. Parempi ihminen kuin petolintu? Tällä kertaa ihmisestä ei ollut apua.

Palaan seuraavana päivänä paikalle. Laavulle saapuessani mustarastas on pesällään

samassa asennossa, siivet poikastensa päällä. Mietin, eikö se uskalla lähteä siitä minnekään.

Katselemme linnun kanssa toisiamme. Huomaan juttelevani sille. Ehdotan, että voin vartioida poikasia sillä aikaa, kun se hakee niille ruokaa. Ihan kuin se ymmärtäisi minua. Saman tien se pomppaa ylös ja lähtee ruoanhakumatkalle. Se tuo hämähäkkejä ja muita ötököitä, mustikoita ja puolukoita hanakasti syöville poikasilleen. Näin jatkamme parisen tuntia. Tunnen itseni mustarastaan lastenlikaksi.

Päätän seurata pesintää seuraavinakin päivinä. Aina kun tulen paikalle, rastas makaa siivet poikastensa päällä. Sitten se lähtee ruoanhakumatkalle. Se tuntuisi olevan tyytyväinen työnjakoomme. Seison aina samassa paikassa, kunnioittavan reilun etäisyyden päässä.

Neljäntenä päivänä poikasia on enää kaksi. Ne ovat kasvaneet nopeasti ja juoksentelevat

jo laavun katolla. Niiden meno on hoipertelevaa ja koomistakin. Emo näyttäisi komentelevan niitä välillä.

Kuudentena päivänä tullessani paikalle pesä on tyhjä. Ilmeisesti poikaset ovat päässeet mukavasti elämän alkuun yksinhuoltajaäidin avustuksella. Mielessäni kiitän emoa luottamuksesta ja toivotan perheelle mustarastaiden näköistä elämää.

